

שמי הוא וויליאם, זו גם השם של הנסיך אמרה איזבל בליבה. וויליאם הרגיש בטוח ואמר, אני רוצה להגיד לך סוד אבל אל תגלי אותו לאף אחד, אני הנסיך. אני לא אגלה לאף אחד אל תדאג אבל תרשה לי לשאול שאלה, יש לך חיים כל כך טובים בארמון יש משרתים שדואגים לך כל הזמן וכל מה שאתה מבקש אתה מקבל אז למה ברכת? ברכתי כי אין לי "חיים" שם בקושי מותר לי לצאת אין לי כל כך הרבה חברים אלו לא חיים פשוטים. איזבל ענתה לו: "אני מבינה זה בטח קשה"

הם הסתכלו אחד על השני והתנשקו וויליאם אמר איזבל אני יתגעגע אלייך חבל שאי אפשר שנהיה חברים כי אני במעמד הגבוה יותר אני מקווה שניפגש בעתיד.

34 / המעבר מהכפר הקטן לעיר הגדולה

יומני היקר,

זה שוב אני אלברט כותב אליך. אני רוצה לשתף אותך במעבר ענק שאנחנו עושים מהכפר הקטן לעיר הגדולה! אבל קיבלתי מחבריי בעיר גלויות שאומרות שהחיים בעיר הם לא כמו בכפר... אומרים שאין שם כל כך הרבה אור, יש ריח לא נעים ברחובות וגם אין מקום ללכת או לנסוע בכרכרה של הסוס במרכז העיר... אני חושב שאני כבר מתגעגע לכפר, אבל אכתוב לך שוב מחר ואתאר לך איך המצב בעיר...

יומני היקר,

זהו! אני שמח לבשר לך שאנחנו כבר עברנו לעיר ולמען האמת אני לא יודע למה אבא שלי תלה עור של חזיר על החלון... אולי אתה יודע למה? טוב, בכל מקרה; אתה יודע שבעיר שלנו יש חומה ענקית שנועדה להגן עלינו? זה ממש מדהים!

אבל באמת הרחובות כאן צרים מאוד, הצרכים שאנו עושים זורמים להם ברחוב והריח באמת נוראי! אני הייתי חוזר לכפר! אז מה אם אין שם חופש? לפחות שי שם תנאי מחייה טובים! אגב, היום פרצה שריפה בבית של השכנים כשניסו להדליק היום את לפיד התאורה, זה כמעט הגיע לבית שלנו! אל תדאג יומני, אני אתגבר על כל הקשיים ואני גם אלמד פה, כי מגיע לי ויש לי זכות ללמוד פה!!!

366 / 35 ימים

העיר, למרות הזבל והביוב ברחובות, למרות השרפות המתרחשות כל חודש, כולם רוצים להגיע לפה, מאיכרים ועד אבירים, ובעיר שלנו יש אפילו שני אדונים אשר פרשו מהאחוזה. אך עדיין יש אדונים המחפשים את איכריהם המתחבאים ברחבי העיר. ולכן, אבי הקים את הסוד הגדול ביותר בעיר, מקלט לאיכרים...

* * *

"מהר! היא פצועה!", קרא אבי והניח את האישה האלמונית והמדממת על המיטה בחדר האורחים. "פיטר תביא את התחבושות!". רצתי אל החדר שלי והוצאתי מהמגירה השנייה שבשידה ליד מיטתי גליל של תחבושות אשר קניתי לפני שבועיים בשוק. רצתי אל אבי בחדר האורחים ונתתי לו את התחבושות. הוא עטף את הפצע העמוק שהיה לה מתחת לצלעות. הבטתי בשני הילדים אשר באו עם אותה אישה, הם עמדו מפוחדים והביטו באבי חובש אותה. החלטתי לקחת אותם לחדר שלי ולנסות להרגיע אותם, אחזתי ביד הילדה בעדינות, היא הביטה בי, גם הילד, הם הסתכלו זה על זה וקאילו דנו ביחד אם לבוא איתי או לא. בינתיים אבי גמר לחבוש את האישה והיא שכבה מותשת אך עם זאת ניסתה להישאר ערנית. גם האישה שלחה להם מבט, באותו רגע הילדה התקדמה לכיוון המסדרון בביטחון כאילו גרה פה שנים. משכתי אותה לחדרי ובגלל התנגדות כולנו נפלנו על המיטה שלי. הילדים צחקו ואני חייכתי.